

[Krag.]

også på kort sigt må virke positivt i beskæftigelsesøgende retning.

Heick: På mit partis vegne vil jeg give tilslutning til de udtalelser, den højtærede finansminister har fremsat. De dækker partiets stilling.

Marshallstøtten er vi klar over har betydet meget for dansk erhvervsliv som helhed, og de midler, der har været stillet til rådighed til finansiering af forbedring af landbrugsbygninger og til udbygning af håndværkets produktionsapparat, danner ingen undtagelse. Det er vi også klar over, og jeg kan sige, at det har været en fornøjelse at komme rundt og se både landbrugs- og håndværksvirksomheder, som har fået deres produktionsapparat bragt på højde med det, som tiden kræver.

Når der nu udtales ønske om at gå videre med lånevirkomheden, er der to problemer, der melder sig. Det første er problemet vedrørende resten af Marshallperioden og resten af Marshallpengene, og dér har den højtærede finansminister forsåvidt givet svaret. Jeg synes, det må være indlysende, at de regler, der er aftalt, må overholdes. Når vi har en klar forpligtelse til at forhandle med amerikanerne om, hvordan ydelserne skal anvendes, kan der først disponeres over disse midler, efter at forhandlinger er ført, og de forhandlinger må have deres tid. Jeg går ud fra, at dette forhold ikke er undgået forslagsstillernes opmærksomhed, og når de alligevel har stillet forslag på nuværende tidspunkt, er det vel, fordi det tilstundende valg frister til at fikse det politiske udstillingsvindue op.

Der er også rørt ved et problem, som rækker ud over Marshallpengenes anvendelsestid. Det er problemet om navnlig landbrugs kreditforhold, og den drøftelse vil jeg tro kan mest frugtbringende føres i den realkreditkommission, som den højtærede indenrigsminister gav tilsagn om i går. Jeg kan sige, at principielt er jeg tilhænger af, at dansk landbrugs rentabilitet må være en sådan, at erhvervets udøvere uden videre selv kan klare deres finansieringsproblemer.

Dersom staten derudover bør gå ind i en lånevirkomhed, må denne lånevirkomhed være et led i en helhedspolitik, som åbner mulighed for at holde en inflatorisk udvikling i landet nede.

Stæhr Johansen: Jeg er desværre ikke i stand til at være særlig glad for det forslag, det ærede medlem hr. Aage Fogh her har fremsat. Jeg er noget ængstelig ved den udvikling, der har fundet sted i de senere år, hvorved staten overtager en større og større del af udlånvirkomheden her i landet. Jeg tror for det første ikke, at staten — ligegyldigt hvor stor og god en sammensætning man giver de forskellige kontrollerende udvalg — er i stand til på samme måde som de normale kreditinstitutioner både at føre den fornødne kontrol og overse, hvilken risiko der er for de lån, man giver. Jeg nærer derfor nogen betænkelighed ved dette forslag. Man må også blive betænkelig, når man nu hører den højtærede finansminister oplyse, at der af Marshallpengene, som kan bruges til udlodning til sådanne formål, kun er 70 mill. kr. tilbage; jeg mener, at der med rette kan melde sig en hel række andre problemer, med hensyn til hvem der skal have andel i disse penge. Rent principielt har vi i mit parti før i tiden givet udtryk for, at det ville være rigtigst, at de fleste af disse penge blev ført tilbage til reguleringskontoen til dækning af den gæld, vi har fra besættelsestiden, og den skal betales. Det er det sundeste og det naturligste for en stat, at den får afviklet sådanne gældsforpligtelser, og det mener vi ville have været en fordel.

Sidste år fandt der en del forhandlinger sted om udlodning af disse penge, bl. a. motiveret med, at kassebeholdningen i bankerne måske ikke var tilstrækkelig stor; der blev da løst en række problemer for nogle af vore allerstørste virksomheder, hvilket jeg tror har været til gavn. Jeg vil dog alligevel stadig hævde, at den bedste udvikling ville være, hvis virksomhederne her i landet kunne finansiere deres udvidelser på naturlig måde, gennem de sædvanlige kreditgivende institutioner. Det er nu nor-